

LASKAWIEC (4) sb n

Oba a oraz e jasne (w tym w drugim a 1 r. błędne znakowanie).

sg N łaskawiec (2). ◇ D łaskawcowi (1). ◇ pl A łaskawce (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVIII w: łaskawca.

*Dobroczyńca, opiekun, ten, który okazuje względy niższemu od siebie [w tym: czyj (3)] (4) : moy wielki łaskawiec pan. H.S. y wiele inych dobrich przyiaciół, za to mie żądali *FalZioł* +2; In suos aliquem reponere, Miedzi łwe łaskawce poczitác. *Mącz* 311d, 431d.*

*W połączeniu szeregowym (1): Mecaenas, Włałne ymię fliáchćicá Rzimskiego/ [...] ten był ofobliwey łaski przeciw Vergiliufowi y Horatiufowi [...] ztądże wólzéláki obrónca wlpomágáč y łaskawiec Mecaenas bywa zwan. *Mącz* 212b.*

Synonimy: dobrodziej, obrońca, opiekun, wspomagacz.

LW